

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ryszard Kozłowski

Sędziowie: SSO Wacława Macińska (ref.)

SSO Robert Kuczyński

Protokolant : Małgorzata Miodońska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. we Wrocławiu - na rozprawie

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko Z. Z. prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą „A. (...) .H. (...)” we W.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji pozwanego Z. Z. prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą „A. (...) .H. (...)” we W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 września 2013 r. sygn. akt X P 203/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Powódka K. P. wniosła w dniu 20 lutego 2013 r. do tegoż Sądu pozew przeciwko Z. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) o sprostowanie świadectwa pracy w taki sposób, aby:

- w punkcie 1 wpisać w miejsce nazwiska (...) nazwisko (...);

- w punkcie 2 wykreślić wyraz „handlowiec”;

- w punkcie 3 wpisać „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”;

- w punkcie 4 wykreślić „3 dni w 2003 r.”, i wpisać „wykorzystała urlop wychowawczy od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 11 grudnia 2007 r.” i „od dnia 30 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.”;

- w punkcie 10 wykreślić „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 16.09.2003 r.” i „od dnia 17.09.2003 r. do dnia 19.04.2010 r.” a wpisać „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 02.10.2003 r.”, „od dnia 01.11.2006 r. do dnia 11.12.2007 r.” oraz „od dnia 30.04.2008 r. do dnia 19.04.2010 r.” oraz wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia sprostował świadectwo pracy powódki z dnia 2 lipca 2012 r. w ten sposób, że: w pkt 1 wykreślił nazwisko (...) i wpisał (...), wykreślił zapis: „od 17.09.2003 r. do 19.04.2010 r. nie świadczyła pracy”, w pkt 2 wykreślił „handlowiec”, w pkt 3 w miejsce słów: stosunek pracy ustął w wyniku a) „rozwiązanie za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.)” wpisał stosunek pracy ustął w wyniku „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.” w pkt 4 wykreślił „3 dni w 2003 r.” wpisał „wykorzystała urlop wychowawczy od dnia 1 listopada 2006 do dnia 11 grudnia 2007 r.” i „od dnia 30 kwietnia 2008 do dnia 19 kwietnia 2010 r.”, w pkt 10 wykreślił „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 16.09.2003 r.” i „od dnia 17.09.2003 r. do dnia 19.04.2010 r.” wpisał „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 02.10.2003 r.”, „od dnia 01.11.2006 r. do dnia 11.12.2007 r.” oraz „od dnia 30.04.2008 r. do dnia 19.04.2010 r.” a także zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 17 maja 2013 r. pozwany wniósł sprzeciw od powyższego wyroku zaocznego wnosząc o jego uchylenie. Zarzucił uchybienie przez powódkę terminowi przewidzianemu w art. 97 § 2¹ k.p., a jednocześnie pozwany uznał powództwo w zakresie w jakim powódka domagała się sprostowania świadectwa pracy poprzez wykreślenie w punkcie 2 świadectwa pracy słowa „handlowiec” i wpisania w punkcie 3 świadectwa słów „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.” oraz w zakresie w jakim domagała się sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie w punkcie 4 świadectwa pracy wykorzystanych przez powódkę urlopów wychowawczych, z zastrzeżeniem, że powódka wykorzystała urlopy wychowawcze w okresach od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 13 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt XP 203/13 (pkt I), sprostował świadectwo pracy wystawione powódce K. P. przez pozwanego Z. Z. z dnia 2 lipca 2012 r. w ten sposób, że:

- w pkt 1 w miejsce nazwiska (...) wpisał (...),
- w pkt 2 wykreślił słowo „handlowiec”,
- w pkt 3 wykreślił słowa „rozwiązanie za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.)” i w to miejsce wpisał „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”,
- w pkt 4 ppkt 1) wykreślił słowa „3 dni w 2003 r.”,
- w pkt 4 ppkt 3) wpisał „wykorzystała urlop wychowawczy w okresach od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.”, (pkt II), oddalił dalej idące powództwo (pkt III), zasądził od pozwanego Z. Z. na rzecz powódki K. P. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV), nakazał pozwanemu Z. Z. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy (pkt V).

Sąd Rejonowy ustalił, że K. P. (uprzednio S.) była zatrudniona u pozwanego Z. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od dnia 18 sierpnia 2003 r. do 19 kwietnia 2010 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. W trakcie okresu zatrudnienia powódka wykorzystała urlop wychowawczy w okresie od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r., jednocześnie nie korzystała ona z urlopu wypoczynkowego otrzymując z tego tytułu stosowny ekwiwalent. Z dniem 19 kwietnia 2010 r. powódka w oparciu o art. 55 § 1¹ k.p. rozwiązała bez wypowiedzenia umowę o pracę. Pozwany nie wydał powódce świadectwa pracy zatem Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r. nakazał jego wydanie. W toku postępowania egzekucyjnego w dniu 16 listopada 2012 r. powódce zostało doręczone świadectwo pracy, w którym stwierdzono, że K. S. była zatrudniona w (...) .H. (...) w okresie od 18 sierpnia 2003 r. do 19 kwietnia 2010 r. w pełnym wymiarze czasu, jednak od 17.09.2003 r. do 19.04.2010 r. nie świadczyła ona

pracy. W punkcie 2 wskazano, że w okresie zatrudnienia powódka wykonywała pracę kierowcy-handlowca, a w pkt 3 że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.). Treść pkt 4 stwierdzała, że w okresie zatrudnienia wykorzystwała urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni w 2003 r., zaś pkt 10 wymienił jako okresy nieskładkowe: „03.09.2003 r.-16.09.2003 r. – choroba pracownika – nieobecność usprawiedliwiona niepłatna (brak wymaganego okresu ubezpieczenia); 17.09.2003-19.04.2010 – nie świadczenie pracy”. Pozwany nie sprostował świadectwa w sposób wskazany we wniosku powódki z dnia 23 listopada 2012 r.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo należało uwzględnić jedynie w zakresie w jakim pozwany uznał żądanie pozwu, w pozostałym zaś podlegało oddaleniu. Wskazał, że pracownik ma możliwość wystąpienia do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy wyłącznie po uprzednim skierowaniu wniosku o takie sprostowanie do pracodawcy i tylko w razie jego nieuwzględnienia przez pracodawcę lub nieotrzymania w terminie żadnej odpowiedzi. Pracownik może zatem w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa, a pracodawca w ciągu 7 dni powinien się do niego ustosunkować. Dopiero nieuwzględnienie wniosku daje pracownikowi prawo wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy. Zdaniem Sądu powódka nie dochowała pierwszego z terminów, gdyż wniosek o sprostowanie świadectwa pracy winien zostać doręczony pozwanemu najpóźniej 23 listopada 2012 r. w oparciu o art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p., podczas gdy tego dnia powódka dopiero nadała wniosek w urzędzie pocztowym. Z uwagi na niedochowanie powyższego terminu ustawowego, Sąd sprostował świadectwo w zakresie w jakim pozwany uznał żądanie pozwu, albowiem zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Świadectwo pracy podlegało, zatem sprostowaniu zgodnie z treścią uznania ujętego w sprzeciwie od wyroku zaocznego i stanowiska pozwanego przedstawionego w trakcie rozprawy w dniu 6 września 2013 r. Dodatkowo Sąd sprostował nazwisko powódki, albowiem zasadność roszczenia powódki w tym zakresie wynikała z treści prawomocnego wyroku tut. Sądu z dnia 11.04.2012r. sygn. akt XP 138/11, który jest wiążący nie tylko dla innych Sądów, ale także dla stron tego postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 213 § 2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że jest on związany uznaniem powództwa w przypadku gdy było ono sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I i II instancji wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego w obu instancjach, zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w II instancji w tym opłaty od apelacji ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie, a to w zakresie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia do ponownego rozpoznania.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę był niekonsekwentny. Z jednej strony bowiem uznał, że powódka nie dochowała terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy oddalając w części powództwo, a jednocześnie sprostował świadectwo pracy w części uznanej przez pozwanego w złożonym sprzeciwie wskazując, że uznanie powództwa wiąże Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy przyjął, że powódka przekroczyła termin do odwołania od doręczonego jej w dniu 16 listopada 2012 r. świadectwa pracy, gdyż pismo z dnia 23 listopada 2012 r. doręczone zostało pozwanemu dopiero w dniu 27 listopada 2012 r., podczas, gdy wniosek o sprostowanie świadectwa pracy powinien być doręczony pozwanemu najpóźniej w dniu 23 listopada 2012 r. W takiej sytuacji Sąd I instancji nie powinien był częściowo uwzględnić powództwa, a uznając wniosek za spóźniony oddalić je w całości. Zachodzi zatem wewnętrzna sprzeczność we wnioskach Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy przyjął, że termin został uchylony, ale nie zbadał tej kwestii, podczas gdy zarzut przekroczenia terminu był podnoszony przez pozwanego już w sprzeciwie od wyroku zaocznego. Sąd powinien wyjaśnić dlaczego pozwany częściowo uznaje

powództwo, a jednocześnie podnosi uchybienie terminu co jest równoznaczne z nieuznaniem powództwa. Uznanie to było więc niekonsekwentne, gdyż nie można z jednej strony kwestionować uchybienia terminu, co dotyczy całości świadczenia, a jednocześnie zgadzać się na częściowe sprostowanie świadectwa pracy.

Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinien zatem jeszcze raz zbadać przesłanki uznania w świetle art. 213 § 2 k.p.c. gdyż w świetle orzecznictwa strona może odwołać czynność procesową do chwili uprawomocnienia się orzeczenia zapadłego w następstwie uznania powództwa. Oznacza to, że pozwany może odwołać uznanie powództwa także w apelacji, a nie tylko do czasu wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji. W apelacji od wyroku opartego na uznaniu powództwa pozwany może wykazywać, że uznanie powództwa było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzało do obejścia prawa (art. 213 § 2 k.p.c.) (wyrok SN z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt I PK 194/08).

Z uwagi na to, że Sąd Rejonowy nie zbadał istoty sprawy i nie przeprowadził żadnego postępowania opierając się jedynie na budzącym wątpliwość uznaniu dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając jednocześnie temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w myśl art. 108 § 2 k.p.c.